

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: M.B., zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem, se sídlem Kolín, Legerova 148,** proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.7.2015, čj. DSH/9231/15**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.7.2015, čj. DSH/9231/15 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn, odboru dopravy a silničního hospodářství (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 29.4.2015, čj. 3632/2015/DSH (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byly zamítnuty námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče (žalobce) a potvrzen provedený záznam bodů podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o silničním provozu“*).

2. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 24.11.2015, čj. 57 A 109/2015-77, nebyl žalobě přiznán ve smyslu § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (*dále jen s. ř. s.*) odkladný účinek.

II. Důvody žaloby

3. Žalobce v žalobě nejprve konstatoval, že žalovaný jako odvolací orgán naprosto nereflektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, či některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch odvolatele. Žalovaný zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných a významně tak narušil právní jistotu žalobce. Žalobce měl za to, že byl zkrácen na právech, která mu přísluší, resp. postupem správního orgánu, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Svoji argumentaci žalobce následně konkretizoval v níže uvedených žalobních bodech.

4. Odvolací správní orgán se dle žalobce naprosto nezabýval předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24.4.2014, čj. MSK 49924/2014, vydané ve shodné věci, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí bylo zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také, že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí totožného odvolacího správního orgánu (Krajský úřad Moravskoslezského kraje) ve věcech shodných či obdobných, např. rozhodnutí ze dne 22.10.2014, čj. MSK 126113/2014, či ze dne 12.11.2014, čj. MSK 121761/2014, vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to hlavně ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, což činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Obdobný postup vyplývá i z rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19.5.2015, čj. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, kdy daný správní orgán odmazal dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení, které byly učiněny na základě nezpůsobilých podkladů. V té souvislosti žalobce odkazoval na zásadu legitimního očekávání vyplývající ze správního řádu, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týkala sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, měla by však platit i v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (*precedens*) užívání zásady legitimacy jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsáním způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost by byla narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

5. Žalobce uvedl, že v odvolání napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, a žalovaný k tomu uvedl, že tyto posuzovat nemohl, byť je praxe jiná, jak je výše uvedeno. Jediné důkazy, které žalovaný posuzoval, byla oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými byla oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemohlo být takovéto oznámení dostatečným důkazem a muselo být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týkalo, a to tak, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvlé orgánu veřejné moci. Žalobce uvedl, že respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávaná v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení. Toto konstatování však nemohlo omluvit nedostatky příslušných rozhodnutí z pohledu požadavků zákonem na ně kladených. Příkladem jsou přiložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677, která nesplňovala dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C 1404971, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifickou daného řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo k jeho spáchání dojít, dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvedl žalovaný, byl dle žalobce naprosto nesprávný. Nebylo možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, po kterém není možné požadovat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci. Podklad není způsobilý zejména v následujících případech: 1) Pokud z rozhodnutí nebylo patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, kdy v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti, rozhodně přestupkové jednání nevyplývalo z popisu „*rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)*“, kdy jednoznačným porušením povinnosti bylo pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, který stanovil „*v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1*“, či ustanovení § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něhož „*řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h-1; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km.h-1. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km.h-1.*“, v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou, či případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, podle něhož „*řídít se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*“ v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou. 2) Dále v případě porušení být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „*neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.*“, kdy

zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., který stanoví „*být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu*“. Z vydaného rozhodnutí musí být tedy zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla. Pokud je osoba nepřipoutána jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče. 3) Dále v případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem nebyl rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „*telefonování za jízdy aj.*“, kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., který stanovil, že řidič za jízdy nesmí: „*při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení*“. Z vydaného rozhodnutí muselo být tedy zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla a tedy, že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free. 4) Z rozhodnutí dále muselo být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích a nikoli dle zákona o silničním provozu. 5) Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud byly údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nebyly zřejmé okolnosti daného přestupku. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2014, čj. 4 As 127/2014 - 39 vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, ovšem byla v tomto rozsudku přesně vymezena. Z daného rozsudku však vyplývá, že bylo třeba takového podkladu posuzovat individuálně a nebylo možné popis skutku v rozhodnutí paušalizovat. Z rozsudku též vyplývá, že správní orgán by se jednotlivými podklady měl zabývat tak, aby případně mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost.

6. Žalobce následně přistoupil ke konkretizaci vytýkaných vad jednotlivých pokutových bloků. K pokutovému bloku ze dne 16.4.2014 série GE/2013 č. E0011752 žalobce uvedl, že rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci ve formě 125c/1f4, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, je zde uvedena pouze obec, již bez označení ulice, čísla popisného budovy či čísla a kilometráže komunikace. Popis obsahuje pouze poznámku „zastávka“. Z napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místu přestupkového jednání. Zákonný předpis, který má být uveden v předepsané kolonce je vyjádřen nečitelným údajem. V kolonce pro vyličení události citovaného rozhodnutí není uvedena přidružená právní kvalifikace, jejímž porušením měla být naplněna skutková podstata přestupkového a dále je zde jako popis přestupkového jednání uvedeno „*rychlost v obci*“, kdy jediným správným zápisem je překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci. K pokutovému bloku ze dne 26.2.2014 série FC2013 č. C0885409 žalobce uvedl, že rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci ve formě § 125c/1f1, dále vyvstává

pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, je zde uvedena pouze obec a ulice, nikoli již číslo popisné budovy, u níž mělo ke spáchání přestupku dojít. Z napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Zákonný předpis, který má být uveden v předepsané kolonce je vyjádřen nečitelným údajem. V kolonce pro vyličení události citovaného rozhodnutí je nesprávně uvedena právní kvalifikace ve znění § 17/ 1c z.č. 361/2000 Sb., kdy správným zápisem je § 7 odst. 1 písm. c zák. č. 361/2000 Sb. V pokutovém bloku dále je jako popis uvedeno „telefon za jízdy“, kdy z popisu jednání jasně nevyplývá, zda telefon držel za jízdy řidič či spolujezdec a dále přestupkovým jednáním je držení hovorového zařízení za jízdy, nikoli „*telefon za jízdy*“. K pokutovému bloku ze dne 6.11.2013 série FD/2013 č. D1113312 žalobce uvedl, že rozhodnutí obsahuje vadnou právní kvalifikaci ve formě § 125c/1K, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, je zde uvedena pouze obec a ulice, nikoli již číslo popisné budovy, u níž mělo ke spáchání přestupku dojít. Z napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Zákonný předpis, který má být uveden v předepsané kolonce je vyjádřen nečitelným údajem. V kolonce pro vyličení události citovaného rozhodnutí je nesprávně uvedena právní kvalifikace ve znění § 6/19 361/2000 Sb., kdy správným zápisem je § 6 odst. 1 písm. a zák. č. 361/2000 Sb. V pokutovém bloku je jako popis uvedeno „*řidič neměl za jízdy BP*“, kdy „BP“ není žádnou legislativní zkratkou a tudíž ji není možno použít při popisu přestupkového jednání. Z rozhodnutí není tedy jasné, co řidič za jízdy neměl. K pokutovému bloku ze dne 25.7.2012 žalobce uvedl, že v kolonce „*uložena za přestupek podle §*“ je uveden údaj „*125c/1k*“. Rozhodnutí tak obsahuje vadnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jež rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné, na jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není ani uvedena kilometráž komunikace ani vyličené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je zde popis skutku ve formátu "BP" což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z předmětného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zda k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vyličení události citovaného rozhodnutí je chybná ve znění § 6/1a z. č. 361/2000 Sb., kdy správným zápisem je § 6 odst. 1 písm. a zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Na základě uvedeného žalobce zpochybnil způsobilost citovaných pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání řádně vymezeny. Není tedy bez

důvodných pochybností patrně komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit připustností strohých či zkratkovitých formulací, jak zmiňuje Nejvyšší správní soud v rozhodnutí čj. 4 AS 127/2014 – 39.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Žalovaný nejprve popsal průběh správního řízení a zrekapituloval obsah žalobcova odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. K žalobě uvedl, že se ke všem odvolacím důvodům podrobně vyjádřil v souladu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*). K žalobcem uváděnému rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje uvedl, že toto rozhodnutí řešilo určitý specifický případ konkrétního řidiče a nebylo závazné pro rozhodování jiných správních orgánů. Pokutové bloky, kterými byla dosažena hranice 12 bodů, jejichž ověřené kopie jsou součástí spisové materie, obsahují veškeré náležitosti, aby mohly na jejich podkladě být zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče. Pokutové bloky, které žalobce v žalobě uvedl (jejich série a čísla) součástí spisu nebyly. K použité zkratce „R“ jako označení přestupku rychlosti žalovaný uvedl, že v případech těchto pokutových bloků bylo vždy z celkového kontextu zcela zřejmé, že se jedná o přestupek překročení rychlosti, jelikož zkratka „R“ byla doplněna údaji o stanovené a překročené rychlosti a výsledné rychlosti po odečtu. Dále bylo uvedeno zákonné označení přestupku. Skutečnost, že se v tomto případě jednalo o překročení rychlosti, byla zcela jednoznačná a nezaměnitelná s žádným jiným přestupkovým jednáním, které by žalobce případně spáchal. K této problematice žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, čj. 7 As 94/2012-20 (dostupný na www.nssoud.cz). Dle žalovaného žalobce ani v odvolání ani v žalobě neuvedl konkrétní důvody, v čem přesně spatřoval nesprávnost některého z pokutových bloků, přičemž žalobcem označené pokutové bloky se ve spisové dokumentaci nenacházejí. Dále žalovaný nesouhlasil s názorem žalobce, že považuje za nesprávný argument, že svým podpisem stvrdil souhlas s provedeným blokovým řízením. Uvedl k tomuto, že bez podpisu žalobce by blokové řízení vůbec neproběhlo, jelikož podpis přestupce je nedílnou součástí pokutového bloku a okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Tímto podpisem stvrzoval žalobce svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Žalovaný na základě uvedeného trval na tom, že shromážděné pokutové bloky obsahovaly všechny náležitosti pro to, aby na základě nich mohl být zaznamenán příslušný počet bodů do registru řidičů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

8. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlídnout

z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

9. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

10. Písemností ze dne 17.4.2014 prvostupňový správní orgán oznámil žalobci dosažení 12 bodů v registru řidičů a vyzval žalobce k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Tato písemnost byla žalobci doručena dne 25.4.2014. Proti záznamu bodů podal žalobce podáním ze dne 29.4.2014 doručeným prvostupňovému správnímu orgánu dne 30.4.2014 námitku proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče, kde sdělil, že připravuje podnět k zahájení přezkumného řízení.

11. Usnesením ze dne 12.6.2014, doručeným 16.6.2014, byla žalobci v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu stanovena lhůta pěti pracovních dnů od doručení usnesení k seznámení se s podklady pro rozhodnutí.

12. Písemností doručenou prvostupňovému správnímu orgánu dne 17.6.2014 žádal žalobce o přerušení řízení s tím, že podává podnět k zahájení přezkumných řízení ve věci pokut uložených mu v blokovém řízení. Žádosti bylo vyhověno a řízení bylo usnesením prvostupňového správního orgánu ze dne 18.6.2014, čj. 5920/2014/DSH přerušeno podle § 64 odst. 3 správního řádu, do doby skončení řízení o předběžné otázce, spočívající v provedení přezkumných řízení příslušnými orgány policie.

13. Ohledně blokových řízení ze dne 6.11.2013 a ze dne 26.2.2014 sdělila Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor služby dopravní policie, (sděleními ze dne 5.9.2014 a ze dne 11.9.2014), že na základě žalobcem podaného podnětu provedla v souladu s § 94 odst. 1 správního řádu přezkoumání blokových řízení ze dne 6.11.2013 a ze dne 26.2.2014 včetně příslušných pokutových bloků a dospěla k závěru, že žalobce spáchal přestupky, za které mu byla uložena sankce – bloková pokuta a že předmětná pravomocná rozhodnutí policejního orgánu DI nebyla vydána v rozporu s právními předpisy. Šetřením nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájení přezkumného řízení a případné zrušení nebo změnu vydaných rozhodnutí v daných blokových řízeních, jak má na mysli § 95 odst. 1 správního řádu. Ohledně blokového řízení ze dne 16.4.2014 sdělil Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (sdělením ze dne 4.11.2014) že na základě žalobcem podaného podnětu šetřením nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájení přezkumného řízení a případné zrušení nebo změnu vydaného rozhodnutí v daném blokových řízení podle § 95 odst. 1 správního řádu. Žalobce byl následně dne 22.12.2014 vyrozuměn o pokračování řízení o námitkách proti oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče.

14. Usnesením ze dne 15.12.2014, doručeným 22.12.2014, byla žalobci v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu stanovena lhůta deseti pracovních dnů od doručení usnesení k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Písemností doručenou prvostupňovému správnímu orgánu dne 2.1.2015 žádal žalobce o přerušení řízení podle § 64 správního řádu s tím, že

podklady pro rozhodnutí nejsou kompletní, a žádal o přerušení řízení na dobu 100 dnů, do doby dořešení podaných podnětů k přezkumnému řízení, tedy na dobu nezbytně nutnou k vyřešení předběžných otázek. Žádosti bylo vyhověno a řízení bylo usnesením prvostupňového správního orgánu ze dne 9.1.2015, čj. 352/2015/DSH přerušeno podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, do doby skončení řízení o předběžné otázce, které vede Městská policie Přeštice.

15. Ohledně blokového řízení ze dne 16.4.2014 sdělil Městská policie Přeštice (sdělením ze dne 1.4.2015) že žádost o obnovu řízení ve věci rozhodnutí o přestupku účastníka vydaném v blokovém řízení dne 16.4.2014 se zamítá, neboť není důvodná. Žalobce byl následně dne 6.4.2015 vyrozuměn o pokračování řízení o námitkách proti oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče.

16. Usnesením ze dne 2.4.2015, doručeným 6.4.2015, byla žalobci v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu stanovena lhůta pěti pracovních dnů od doručení usnesení k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Písemností doručenou prvostupňovému správnímu orgánu dne 12. 4. 2015 žádal žalobce o přerušení řízení podle § 64 správního řádu s tím, že podklady pro rozhodnutí nejsou kompletní, a žádal o přerušení řízení na dobu 100 dnů, do doby dořešení podaných podnětů k přezkumnému řízení, tedy na dobu nezbytně nutnou k vyřešení předběžných otázek. Usnesením ze dne 14.4.2015 byla zamítnuta žádost žalobce o přerušení řízení.

17. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 29.4.2015, čj. 3632/2015/DSH byly podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu zamítnuty námitky proti provedení záznamu bodů a provedené záznamy byly potvrzeny. V rámci odůvodnění rozhodnutí prvostupňový správní orgán uvedl přehled přestupků (odpovídajících výpisu z bodového hodnocení řidiče), na jejichž základě dosáhl žalobce maximální hranice 12 bodů.

Právní hodnocení

18. Podle § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu *řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek, sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, nebo mu byl uložen kázeňský trest za jednání mající znaky přestupku anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin, a přestupek, jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, jednání mající znaky přestupku anebo trestný čin, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.*

19. Podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu *záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno a) oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, b)*

rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise anebo rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku, nebo c) rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin. Podle § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností zaznamenává řidičem dosažený počet bodů pouze do celkového počtu 12 bodů.

20. Žalobce předně namítá, že žalovaný neprovedl přezkum rozhodnutí, na jejichž základě došlo k záznamu bodů, když tímto postupem žalovaný nerespektoval ustálenou rozhodovací činnost Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, kterou žalobce demonstruje v několika rozhodnutích, která jím byla soudu předložena. K tomu soud uvádí, že je jistě žádoucí, aby rozhodovací praxe správních orgánů v jednotlivých krajích nebyla příliš rozdílná. Tento požadavek na respektování ustálené rozhodovací praxe je ostatně obsažen i v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.* V daném případě však žalobce žádným způsobem neprokázal, že několik rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, o něž v žalobě opírá svoji argumentaci, skutečně představuje ustálenou rozhodovací praxi správních orgánů v obdobných případech (což ostatně Krajský úřad Plzeňského kraje rozporuje). Na základě předložených rozhodnutí rovněž není možné bez dalšího určit, zda se jedná o skutkově shodné nebo podobné případy. Žalobce totiž soudu bez dalšího předložil pouze samotná rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Avšak jenom z takových rozhodnutí soud nedokáže tuto záležitost posoudit. K tomu by byla třeba důkladná znalost spisového materiálu, kterou zdejší soud nemá.

21. Pokud se jedná o otázku přezkumu rozhodnutí, na jejichž základě došlo k záznamu bodů, je třeba uvést, že závaznost takového rozhodnutí pro správní orgány vyplývá z ustanovení § 73 odst. 2 správního řádu, podle kterého *je pravomocné rozhodnutí správního orgánu závazné nejen pro účastníky, nýbrž také pro všechny správní orgány*, a z ustanovení 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého *si správní orgán nemůže učinit úsudek o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá.* Správní orgán v souladu s pravomocným rozhodnutím, bylo-li jím sankcionováno jednání zařazené do bodového hodnocení, zaznamená podle ustanovení § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu v registru řidičů stanovený počet bodů. Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu *nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.* Je-li pro správní orgán závazným rozhodnutí o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá, je předmětem jeho činnosti posouzení, zda byla uložena sankce za jednání zařazené do bodového hodnocení, a zaznamenání tomuto jednání odpovídajícího počtu bodů. Správní orgán se nemůže v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů zabývat ničím jiným, než zda zde je příslušné pravomocné rozhodnutí, zda jím byla uložena sankce za jednání zařazené do bodového hodnocení a zda do registru řidičů byl zaznamenán správný počet bodů. Správní orgán není oprávněn přezkoumávat zákonnost pravomocných rozhodnutí příslušných orgánů o tom, že byl spáchán přestupek či jemu odpovídající delikt nebo že byl

spáchán trestný čin, neboť je těmito rozhodnutími zcela vázán. Přezkum zákonnosti těchto rozhodnutí se může dít pouze a jen v rámci řízení, v nichž byly vydány. Nevyužije-li účastník řízení řádných opravných prostředků, v případě blokového řízení se jich dokonce o své vůli vzdá, či v řízení o mimořádných opravných prostředcích nedojde k odstranění pravomocného rozhodnutí, nelze se námitkami nezákonnosti těchto rozhodnutí zabývat teprve v řízení o námitkách podle § 123f zákona o silničním provozu.

22. Soud se rovněž neztotožnil s tvrzením žalobce ohledně nezpůsobilosti podkladových rozhodnutí pro záznam bodů. Předně obsah spisového materiálu jednoznačně vylučuje pravdivost závěru žalobce o tom, že jedinými důkazy, které žalovaný posuzoval, byla oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými byla oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Podle žalobce nemohlo být takovéto oznámení dostatečným důkazem a muselo být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týkalo, a to tak, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvůle orgánu veřejné moci. K tomu soud uvádí, že je v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že byly body zaznamenány nejprve na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Z prvostupňového rozhodnutí, napadeného rozhodnutí i z obsahu správního spisu je pak zřejmé, že správní orgány v řízení o námitkách proti záznamu bodů nevycházely toliko z oznámení o spáchání přestupků, ale měly k dispozici ověřené kopie jednotlivých pokutových bloků, které porovnály s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení a s údaji uvedenými v evidenci a zcela správně zjistily, že spolu údaje tam uvedené korespondují.

23. Následně žalobce v obecné rovině napadá obsahové nedostatky pokutových bloků (aniž by je jakýmkoliv bližším způsobem konkretizoval ve vztahu k projednávanému případu) a po té poukazuje na vady konkrétních pokutových bloků, na jejichž základě byly provedeny záznamy bodů.

24. K námitkám vůči pokutovým blokům, které jsou obecného charakteru, soud rovněž v obecné rovině uvádí, že na pokutovém bloku jsou omezené možnosti pro vyjádření příslušných skutečností. Podle § 85 odst. 4 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o přestupcích“*) se na pokutových blocích vyznačí, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Přiměřeně pak nutno aplikovat § 77 zákona o přestupcích upravující výrok rozhodnutí o přestupku, avšak nelze odhlédnout od toho, že se nejedná o klasické rozhodnutí, ale o blok (byť soudní praxe posunula jeho vnímání také jako rozhodnutí, ovšem rozhodnutí *sui generis*). Na to pak navazuje rozsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž soud považuje za významné citovat z rozsudku ze dne 4.9.2012, čj. 7 As 94/2012-20, na který zcela správně odkazuje ve svém vyjádření žalovaný. V předmětném rozsudku je mj. konstatováno: „(...) *S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovitě formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového*

jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil.“. Citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nelze interpretovat jinak, než že v některých případech se dovodí srozumitelnost informací uvedených na pokutovém bloku i s určitým výkladem, třeba použitím obvyklých zkratk apod. Ostatně hlavním kritériem pro posouzení toho, zda konkrétní jednání je v pořádku nebo ne, je to, zda jsou skutek a jeho právní kvalifikace popsány tak, aby byly srozumitelné a odlišitelné od jiných skutků.

25. Žalobce se dále ve své argumentaci zaměřuje na jednotlivé pokutové bloky. Konkrétně napadá obsahové nedostatky pokutového bloku série GE/2013 č. E0011752 k přestupku ze dne 16.4.2014, pokutového bloku série FC/2013 č. C0885409 k přestupku ze dne 26.2.2014, pokutového bloku série FD/2013 č. D1110797 ze dne 17.4.2013. Odkazuje také na pokutový blok k přestupku ze dne 25.7.2012, ke kterému soud dodává, že záznam bodů na jeho základě nebyl předmětem správního řízení a tento pokutový blok proto není založen ve správním spisu. Ani z výpisu z bodového hodnocení řidiče není zřejmá existence přestupku ze dne 25.7.2012, na jehož základě měl být daný pokutový blok vydán. Soud se proto argumentací žalobce vůči pokutovému bloku ze dne 25.7.2012 nezabýval.

26. Námitky žalobce vůči ostatním výše uvedeným pokutovým blokům jsou obdobné a lze je rozdělit do dvou skupin. Předně žalobce uvádí, že žádný z pokutových bloků neobsahuje přesné určení místa spáchání přestupku. Soud je zcela opačného názoru. Na pokutovém bloku série GE/2013 č. E0011752 k přestupku ze dne 16.4.2014 je místo spáchání přestupku srozumitelně vymezeno jako „Přeštice Zastávka“, na pokutovém bloku série FC/2013 č. C0885409 k přestupku ze dne 26.2.2014 je rovněž jednoznačně určeno místo spáchání jako „Nepomucká Přeštice“, obdobně to platí pro pokutový blok série FD/2013 č. D1110797 ze dne 17.4.2013, kde je jako místo spáchání uvedeno „Horšovský Týn – Masarykova“. Podle názoru soudu je vymezení místa spáchání přestupku uvedením názvu obce a ulice zcela postačující pro individualizaci jednání přestupce v pokutovém bloku s ohledem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Soudu se jeví jako zcela nesmyslný názor žalobce, kterým zpochybňuje věcnou příslušnost správního orgánu s argumentací, že z pokutového bloku není zřejmé, zda se místa spáchání přestupků nacházejí na pozemní komunikaci či na soukromém pozemku. Skutečnost, že se nacházejí právě na pozemní komunikaci lze jednak dovodit z označení míst jejich spáchání, jednak lze prostou úvahou dojít k logickému závěru, že hlídky policie, které vynucují dodržování pravidel zákona o silničním provozu, se vyskytují právě na pozemních komunikacích, když si nelze představit, že by tyto hlídky dohlížely na provoz na pozemcích, které pozemními komunikacemi nejsou.

27. Žalobce dále ve vztahu ke všem třem výše uvedeným pokutovým blokům napadá skutečnost, že je v nich jednání přestupce popsáno zkratkami jako „rychlost v obci“ či „řidič za jízdy neměl BP“ a „telefon za jízdy“. Žalobce považuje tyto zkratky za příliš stručné, když z nich není možné bez dalšího dovodit podstatu jednání přestupce. Soudu opět nezbyvá než odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na již citovaný rozsudek ze dne 4.9.2012, čj. 7 As 94/2012-20, kde je jednoznačně vymezeno, že obdobné zkratky jsou pro účely přestupkového řízení zcela postačující. Obdobně lze argumentovat i ve vztahu ke

zkracování citací zákonných ustanovení v pokutovém bloku, která je nutná vzhledem k nedostatku místa v pokutovém bloku.

28. Soud proto činí závěr, že je z uvedených pokutových bloků zcela zřejmé, kdy, komu a za co byla pokuta v blokovém řízení uložena. Pokutové bloky jsou i pro soud čitelné a srozumitelné. Na pokutových blocích jsou podpisy přestupce, z čehož je nutno dovodit, že i žalobce věděl, co podepisuje, a v okamžiku, kdy pokutové bloky podepsal, mu to bylo dostatečně srozumitelné. Údaje uvedené na pokutových blocích odpovídají právní kvalifikaci, na základě které byla žalobci v jednotlivých případech uložena pokuta a následně zapsán příslušný počet bodů. Uvedené pokutové bloky byly způsobilé k zápisu bodů do bodového hodnocení řidiče.

Závěr

29. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

30. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í :   **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 27. května 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová